

TALISMANEN

tysk (oprindelig fransk) Farce i 3 Akter oversat af Carl Borggaard.

(1849. Kasino.)

Moderato.

Gertrud.

I.

V. 1. Hver Morgen gække mine Gæs, gæk, gæk gæk gæk gæk gæk gæk, saa fører jeg dem ud paa Græs, gæk gæk gæk gæk

gæk, og der jeg synger Da-gen lang, gæk, gæk gæk gæk gæk gæk gæk, og Gæs-se-ne for-staa min Sang, gæk gæk gæk gæk gæk.

V. 2.

Ved Middag gaa vi til vor Dam,
Og Gasen travet foran stram,
Der dukker hver sin fede Krop,
Med Hodet ned og Gumpen op.

V. 3.

Om Aftenen jeg hjemad gaar,
Og Gaasen træt med Vingen slaar,
Saa sover jeg saa sødt paa Strau,—
Saa fattig Gjertruds Dage gaa.

Allegretto.

Gertrud.

„Ach die Männer.“

II.

V. 1. Naar til En vi faa Lyst, og han straks ej for-staar os, hvad skal man da gøre? da

kum-mer-ligt det gaar os, men en Mand har det nemt, ef-ter Pi-gen han ren-der, la-der ej hen-de

Ro, før-end Hjør-tet han tæn-der, la-der ej hen-de Ro, før-end Hjør-tet han tæn-der.

Han stil-ler sig an, som han var de--spe-

rat, vil bæn - ge sig, sky - de sig, druk - ne sig brat. Og hun gir ham sit Ja, for at

frel - se ham blot. O, de Mænd har det godt, o saa godt, o saa godt! o, de Mænd har' det

godt, o saa godt, o saa godt. La - - - - -

la.

V. 2.

Naar et Mandfolk os krænker og volder os Jammer,
 Hvad kunne vi gøre? — kun græde paa vort Kammer!
 Men at krænkes af os kan ej Manden angribe;
 Han paa Kroen sig sætter og stopper sin Pibe.
 Vi tro ham fortvivlet, mens han tømmer sit Glas,
 Og ler og med Opvartningspigen gør Knas.
 Og saa raver han hjem, naar en Rus han har faat.
 O, de Mænd har det godt!

V. 3.

Har en Pige blot været forlovet med Tvende,
 Hendes Rygte er væk, — Ingen frir mer til hende!
 Men et Mandfolk kan kæk med to, tre sig forlove,
 Ja, han tør saamen gerne med Snese det, vove.
 Slig Hallunk giver Pigen sit Ja i Galop,
 For at drille de Andre, med hvem han slog op.
 Og saa lever han altid med Kærester flot.
 O, de Mænd har det godt!

Moderato.
Jochum. Mel: Die Pinsgauer.
Jochum.

III. *f* Chor.

I. Nu. Ka-ren fra Dan-sen hjem Du nok maa, Li-rum La-rum, Li-rum: Din Mand er saa syg, saa

Chor. Jochum.

grus-se- lig slet. Li-rum La-rum Li-rum! „Og er han syg der-hjem-me, saa dan-ser jeg først let, Hop-sa-sa.

Chor.

Fal-la-la-la-la! En lille Dans endnu og saa jeg hjem vil gaa. En lille Dans endnu og saa jeg hjem vil gaa.

V. 2.
JOCHUM. Nu, Karen, fra Dansen hjem Du nok maa,
For Doktoren har alt indfundet sig.
„Og er hans Dokter kommen,
Saa bruger han ej mig.
Hopsasa! Fallalla!
En lille Dans endnu og saa jeg hjem vil gaa.“

V. 4.
Nu, Karen, fra Dansen hjem Du nok maa,
For nu kan han ej mere trække sit Vejr.
„Kan han ej trække Vejret,
Saa kan han la det vær'
Hopsasa! Fallalla!
En lille Dans endnu og saa jeg hjem vil gaa.“

V. 3.
Nu, Karen, fra Dansen hjem Du nok maa,
For de kan Miksturen ej i ham faa.
„Saa klem ham fast om Næsen
Og tyld den i ham saa.
Hopsasa! Fallalla!
En lille Dans endnu og saa jeg hjem vil gaa.“

V. 5.
Nu, Karen, fra Dansen hjem Du nok maa,
For nu er han borte, nu er han død.
„Og er han død og borte
Saa har han ingen Nød.
Hopsasa! Fallalla!
En lille Dans endnu og saa jeg hjem vil gaa.“

V. 6.
Nu, Karen, fra Dansen hjem Du nok maa,
For der er en Knøs, som venter paa Dig.
„Og venter Knøsen paa mig,
Saa maa jeg skynde mig!
Hopsasa! Fallalla!
Nu danser jeg ei mere, for jeg hjem maa gaa!“

Andantino.
Gertrud.

Italiensk Folkemelodie.

"Tic e tic e toe."

IV.

1. Sig De kun til ham, naar De ham nær - der, at den lil - le Ger - trud

vil ham vel; at om han end stolt mig fra sig stø - der, er han mig dog

ker al - li - ge vel. Jeg skal ej ham ska - de, ak, ej No - gen ha - de

kan den lil - le Gaa - se - pi - ge med det rø - de Haar, Jeg skal ej ham ska - de,

ak, ej No - gen ha - de kan den lil - le Gaa - se - pi - ge med det rø - de Haar.

V.2.

Sig ham, at hvis han ved mig sig skammer,
Skal han aldrig se mig paa sin Vej;
Aldrig for de stolte to Madammer
Hvad om ham jeg ved, forraader jeg.
Taus sig fra ham vende,
Ej et Blik ham sende
Skal den lille Gaasepige med det røde Haar.

V.3.

Sig ham, at hvis Lykken ham vil faje,
Hvis han vinder sig en kærlig Viv,
Ingen mer end mig det skal fornøje,
Skøndt jeg græde vil mit hele Liv.
Sig han Trøst vil skænke
Mig, naar han vil tænke
Stundom lidt paa Gaasepigen med det røde Haar!

Andantino.
Titus.

Mel: af Weyse.
Signe hun sad.

V. 1. Mid - nattens Klok - ke i Taar - net slog, da jeg drog ud af By - - en.

Stor - me - ne su - sed og Reg - nen slog, Maa - nen sig skjul - te bag Sky - - en.

Træt jeg tum - le - de paa en Eng, red - te i Græf - ten mig en Seng;

La - ge - net var en Skræp - pe, Taa - gen mit Sen - ge - tæp - pe.

V. 2.

Neppe jeg hviler i Søvnens Arm,
Førend med iskolde Snude
En Flok Tudser sprang op paa min Barm,
Yndeligt monne de tude.
Jeg mig fortvivlet for Panden slaar,
River en Tot af mit røde Haar,
Rød jeg dem fra mig slængte —
Ak! — de var graaisprængte!

V. 3.

Midt under Stormens hvislende Hvin
Atter min Slummer begyndte;
Se, da kommer en hel Flok Svin,
Fælt ved min Side de grynte!
Maanen nedsender nu brat sit Skin,
I en Vandpyt titter jeg ind —
Nær jeg af Rædsel var daanet,
— Halvt var min Isse alt graanet.

V. 4.

Morgenen kommer og Solen buldt
Op over Landskabet sejler,
Jeg i en Kro vil stille min Sult,
Der jeg mit Ansigt nu spejler
Onkel! hvad tror Du, der jeg saa?
Hele min Skalle var bleven graa!
Skyen for Solen fremsvæver! —
Onkel! Jeg ser, Du hæver.